

[Kirkeministeren.]

i det hele taget Staten, der kan bære Ansvaret for et saadant Roderi; det skyldes de Vanskeligheder, der er opstaaet inder for kirkelige Kredse paa Grund af den Meningsforskellighed, der gør sig gældende paa dette Omraade.

Om § 6 vil jeg sige, at det vilde efter mit Skøn være forkert at ophæve den — jeg taler her om § 6 i Bispevalgloven af 1922. Det vilde rent psykologisk se meget uheldigt ud, om vi i samme Øjeblik, som vi vedtager en Lov, der taler om Biskoppernes Ret til at fritage sig for Tilsyn, fratog Menighederne den Ret, de har i Henhold til gældende Lov. Jeg tror ikke, man gør Sagen nogen Tjeneste ved at tale for meget derom. I øvrigt synes Bestemmelsen ikke at have gjort særlig Fortræd. Den har nu bestaaet i 25 Aar og har ikke været benyttet en eneste Gang. Man kan maaske sige, at det saa ikke er nødvendigt at have den, men i alt Fald er det en Ventil, og det vil ikke være rigtigt i dette Øjeblik at fjerne den.

Det ærede Medlem vilde ikke, sagde han, tillægge den biskoppelige Enighed for stor Betydning. Det kommer jo an paa den Indstilling, man har. Denne Enighed hidfører, sagde det ærede Medlem, for det første en aftagende Spænding, for det andet, at Biskopperne nu for deres Vedkommende er ude over Konflikten. Jeg synes ikke, man skal undervurdere det, der er naaet, her. Alene det, at der er en aftagende Spænding i dette Spørgsmaal, som der blev kæmpet saa stærkt om, synes jeg har Værdi. Jeg spørger, om Kirken vil være interesseret i at holde en Strid af denne Karakter gaar-ende. Jeg tror ikke, Kirken kunde være tjent med, at denne Spænding vedligeholdtes, og at Kampen om dette Spørgsmaal gik videre.

Det ærede Medlem gik videre og sagde, at nu er Biskopperne for deres Vedkommende kommet ud over Vanskelighederne her. Menighederne bevarer deres Ret i Henhold til § 6 i Loven af 1922, men Præsterne har ikke en tilsvarende Ret. Det ærede Medlem sagde, at han vilde bøje sig for Biskoppernes Afgørelse, men han billigede den ikke. Jeg maa hertil sige, at Biskopperne nu engang har et Ansvar for deres Præster, men Præsterne har ikke noget tilsvarende Ansvar for deres Biskopper. Jeg gør endvidere opmærksom paa, at det er nu engang Menighederne, der er det blivende, det fundamentale, medens Præsterne skifter og i mange Tilfælde endogsaa skifter hurtigt.

Det ærede Medlem sagde, at han fandt

det urigtigt af Staten at tvinge Kirken til noget, som den ikke ønsker. Jeg vil gerne heroverfor sige, at det er ikke Staten, der har taget Initiativet til denne Lovgivning; det er ikke noget, man i Rigsdagskredse har fundet paa; man nu skulde til at lovgive om. Det er en Lovgivning, der er skønnet nødvendig af Hensyn til det, der er kommet fra Kirkekredse. Det er rigtigt, at der har rejst sig stærk Protest, at 500 Præster har protesteret mod Kvinders Adgang til at blive Præster. Der er muligvis flere end de 500 af de ca. 2 000 Præster her i Landet, der er imod det, men det har endnu ikke været optalt, hvor mange der finder, at det vil være rimeligt at give Kvinder denne Adgang. Jeg har al mulig Respekt for de 500 Præsters Overbevisning. Jeg har ikke i Sinde at anfægte den Redelighed, der utvivlsomt ligger bagved deres Protest, men man skal lade være med alene paa Grundlag heraf at tale om Tvang fra Statens Side. Der er meget, meget vide Kirkekredse, som ikke finder, at en saadan Lovgivning er Tvang, men tværtimod Frihed. Den ærede Ordfører for Det radikale Venstre har ganske Ret i, at denne Lovgivning ikke er Tvang. Den opfattes af de fleste netop som et Udtryk for Frihed. Rigsdagen har ikke ønsket at tvinge kirkelige Kredse til noget.

Jeg tror, at enhver, der har fulgt denne Sags Udvikling, vil vide, at der baade fra Rigsdagens og Ministeriets Side er vist meget stor Hensyntagen. Det viser denne Sags Udvikling. Vi kom med dette Forslag — det gælder ikke alene mig personlig, det gælder ikke alene Ministeriet, men det gælder ogsaa min Forgænger — med den ærligste Vilje til at søge Sagen ordnet uden at gribe for stærkt ind, at ordne den saa lempeligt som paa nogen Maade muligt. Jeg synes, at alt, hvad der foreligger, ikke paa nogen Maade vidner om Tvang. Det er ikke rigtigt at sige det saaledes, at det maa være Kirken, der skal være raadende, og ikke Kirkeministeriet. Jeg tør sige, at Ministeriet er meget varsomt med at gribe ind i Kirkens indre Anliggender, naar det drejer sig om de virkelige afgørende Ting. Jeg synes, det er ganske forkert at fremstille det, som det ærede Medlem har gjort, navnlig da jeg ved, at det ærede Medlem er dybt interesseret i Kirkens Sager. Det er at give et Billede, som ikke er helt ægte.

Jeg skal ikke komme ind paa det ærede Medlems Betragtninger angaaende Forholdet mellem Stat og Kirke, det kunde føre til en meget lang Diskussion. Jeg skal kun sige, at Tiden vil jo vise, hvilken Udvikling der vil være bedst. Jeg vil dog endnu engang for at